

Christian Møllers prædiken 1. søndag efter påske

Taler

Christian Møller
Formand for menighedsrådet i
Sankt Nicolais Sogn i Vejle

Dato

8. april 2018

Sted

Sankt Nicolai Kirke i Vejle

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 21, vers 15-19

Salmer

752 Morgenstund har guld i mund (Grundtvig)
804 Det sused af vinger i luften (Smedegaard Andersen)
249 Hvad er det at møde den opstandne mester (Hans Anker Jørgensen)
696 Kærlighed er lysets kilde (Grundtvig)
476 Kornet, som dør i jorden (Lissner)
722 Nu blomstertiden kommer (Brandt)

- 1 Da jeg var dreng hjemme i købmandsgården i Thy, hjalp jeg min far ved at køre ud med varer. Det skete på budcykel. Et af de steder, jeg særlig gerne ville køre ud til, var Marius Munchs lille gård, en kilometer uden for landsbyen. Her boede Marius med sin søster, Dorthea, som efter sigende havde dårlige nerver.
- 5 Det var rart at møde Marius på gårdspladsen, hvor han tog imod med et smil og en venlig bemærkning. Når varerne var afleveret inde hos Dorthea, stod Marius klar udenfor med gode drikkepenge.
- Min lillebror fik år efter den samme oplevelse. På et tidspunkt fortalte far, at Marius Munch var kendt for sit valgprog: ”Vi skal være gode ved hinanden!” –
- 10 og det var Marius, både overfor sin søster og over for vi, bydrengene! Når jeg taler med min bror om kirken og kristendommen, kan hans kommentar være:
- Jeg kan klare mig med Marius Munch Evangeliet!
- (Hvis flygtningestrømmen var gået ad Tøttrupvej, forbi Marius Munchs gård, og hvis det var sket i hans levetid, tror jeg, Marius ville være gået ud til vejen og budt indenfor til langt flere end der med rimelighed kunne blive plads til i stuehus og lade!).

- Marius Munch-evangeliet er ganske vist smukt og godt, men hos de rigtige evangelister er der unægtelig mere at komme efter. Her hører vi beretningen om
- 20 en Gud, som er vores hyrde, som elsker os betingelsesløst, fra vugge til grav og hvad der måtte følge. Selv om vi langt fra formår at følge Marius Munch Evangeliet, selv når vi svigter – endda på det groveste, som Simon Peter, der tre

gange fornægtede at have noget med Jesus at gøre – er vi elskede af Gud.

25

I dagens evangelietekst er Jesus stået op af graven og bekræfter endnu en gang, at det er ved at være den gode hyrde, at man følger Jesus.

Som Peter tre gange undsagde Jesus, spørger Jesus ham nu tre gange: Elsker du mig? Og da Peter tre gange har bekræftet det, får han rollen som hyrden, ”Vogt mine får!”. Jesus som hyrden var i de første mange år det mest udbredte billede på kristendommen og et særdeles velkendt billede for den tids mennesker i den del af verden. Jesus anvender dette billede mange gange. Den gode hyrde elsker alle sine får – også det mest umulige, uregerlige som han må hente hjem gang på gang efter endnu en vildfarelse!

35

Hyrde hedder på latin pastor. Man behøver ikke at have været hyrdedreng som Ole, der sad på en knold og sang, for tidligt at have fået hyrdeoplevelser.

Johannes Møllehave, der er en velkendt gammel pastor og forfatter, fortæller om en oplevelse, han havde, da han gik i skole. Han mindes sin barndoms skole som alt andet end et godt sted at være. Og det værste var næsten, når der skulle være eksamen.

40

Og det skulle Johannes og hans venner altså nu. Til eksamen i biologi. De sad ved hvert sit bord med de samme ti planter, som de skulle bestemme efter flora – altså hvilken type plante, det var. De slog op i ét væk i biologibøgerne, og de svedte og rystede på hænderne. De første 9 planter lykkedes det dem at finde, men den sidste var svær. Møllehave fortæller:

45

”Vi så på dens kendetegn med forstørrelsesglas og vi slog op og gjorde ved. Det drilagtige var, at enten var det en plante, der i floraen var markeret med tre kors – dvs. af den højeste grad af giftighed – eller også var det en almindelig, vild kørvel.

50

Vi kunne ikke stikke sedler til hinanden – der var for lang afstand imellem os – men vi så over til hinanden og trak på skuldrene og kunne ikke beslutte os. Som mine venner sad dér spredt ud over hele gymnastiksalen, kom jeg til at holde meget af dem: Hans’ forældre var lige blevet skilt. Per var bange for, at han ikke kunne komme op i næste klasse. Rolf, som var det største menneske jeg kendte, så lille og ubetydelig ud fra ryggen. Jeg ville gerne dø for dem. Derfor ventede jeg til, jeg havde fanget alles øjne – og så åd jeg planten. Jeg tyggede den langsomt og omhyggeligt. Jeg følte, jeg skulle herfra. Men der skete ingenting. Så vi skrev

55

60

VILD KØRVEL”.

65 "Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer", siger Jesus ifølge Johannesevangeliet den sidste aften sammen med sine disciple. "I skal elske hinanden!":

70 De ældste blandt os husker måske en gribende tv-serie i 70'erne, Ingmar Bergmanns "Ansigt til ansigt". Hovedpersonen, Jenny (Liv Ullmann), står og ser på sin gamle mormor, der sidder ved sin mands dødsleje. Han er bange for at dø, men mormoren siger til ham: "Du skal ikke være urolig. Jeg sidder hos dig. Jeg er her hele tiden". Resten er ordløst!

75 Men Bergmanns regibemærkninger beskriver det videre forløb: "Det angstelige blik bliver roligere, og han nikker umærkeligt, rækker hånden frem og tager fat i mormors hånd. Hun sætter sig ved siden af sengen og klapper ham på hånden. Gang på gang klapper hun hans hånd. – Jenny står længe ved døren og ser på de to gamle mennesker og deres samhørighed, deres langsomme bevægelser ind mod det hemmelighedsfulde og frygtelige punkt, hvor de må skilles. Hun ser deres ydmyghed og værdighed, og i et kort øjeblik indser hun (men glemmer det lige så hurtigt), at kærligheden omslutter alt, endogså døden".

80 Det er også vores erfaring, at kærligheden overvinder døden. Vores kærlighed til vores afdøde forældre varer ved efter det sidste åndedrag, ja, slukkes aldrig. Kærligheden omslutter alt!

Men kærligheden kan række langt længere ud end til de nærmeste!

85 Sidste år var jeg med stiftet på en lille studietur til Rom. Her mødte vi en ung kvinde, en lærer, der fortalte om sin menighed, Sant'Egidio, der ligger i det kvarter i Rom, der hedder Trastevere. Her opstod i 1968 en lægmandsbevægelse omkring en ung lærerstuderende, Andrea Riccardi, der var knap 20 år. Inspireret af de første kristne menigheder og af Frans af Assisi var det hans

90 overbevisning at det er muligt at ændre verden ved at læse Bibelen og leve efter evangelierne. At søge at leve op til buddet om at være den gode hyrde! Den lille gruppe studerende begyndte straks at gå ud i de fattige forstæder for at hjælpe børnene med lektiehjælp og assistere de voksne med at navigere i det italienske samfund. De kaldte det "Folkets Skole"!

95 Bevægelsen voksede ikke alene i de tjenester, den udførte, men også i størrelse – til at der i dag er 60.000 deltagere spredt ud over 73 lande. Bevægelsen er funderet i den katolske kirke, men er økumenisk. Det er en menighed uden grænser og vægge.

100 Det handler for Sant'Egidio menigheden om at leve i et internationalt broderskab gennem venskab mellem mennesker fra forskellige nationer og

kulturer.

105 At leve i denne globale dimension af at leve sammen betyder både at være åben
over for verden og at tilhøre én familie, familien af disciple. I en verden, der
rejser barrierer og understreger nationale og kulturelle forskelle, vil Sant'Egidio
fremhæve eksistensen af en fælles skæbne ikke alene for kristne, men for alle.
Sant'Egidio menigheden er anerkendt for sit store fredsarbejde – indstillet til
Nobels Fredspris af den italienske regering - , kendt for sin indsats for
110 AIDSramte, for sin hjælp til fattige og udstødte, for sin kamp mod dødsstraf og
for sine "Human corridors". Sammen med andre kirkesamfund i Italien har
Sant'Egidio skabt en vej ind i Italien for syriske flygtninge, som ikke går over
Middelhavet i små livsfarlige både. I flygtningelejrene i Libanon finder udsendte
frem til særligt dårligt stillede familier, sikrer dem humanitære opholdstilladelser
115 i Italien, flyver familierne ind i Italien, sikrer dem lægehjælp, et sted at bo,
skolegang, italienskundervisning og hjælp til at finde et arbejde. På denne måde
har Human Corridors fået 200 syriske flygtninge sikkert ind i Italien.
Bevægelsen har nu også fået skabt en korridor ind i Frankrig, markeret ved en
særlig ceremoni i præsidentens palæ. Hvor er der langt fra Marienborg til Elysée-
120 palæet!
Det er også i Rom, du kan se en moderne skulptur, der viser en bänk, hvor en
hjemløs Jesus ligger. Alt hvad du ser er en person, der ligger under et tæppe,
hvor fødderne rager ud – med naglemærker!

125 For Simon Peter er det i dagens tekst i første omgang en ydmygende dialog han
udsættes for. Med sine tre gentagne spørgsmål "Elsker du mig?" bliver Peter
mindet om sine tre gentagne svigt, da han Langfredag fornægtede den anklagede
Jesus. Samtidig virker de gentagne spørgsmål som om Jesus tvivler mere og mere
på at svarene er helhjertede, og Peter bliver bedrøvet og irriteret og svarer:
130 "Herre, du ved alt; du ved, jeg har dig kær."

Men så hører ydmygelsen også op, og Peter får den største tillidserklæring noget
menneske kan få: "Vogt mine får" – ikke "Vogt dine får", nej, "Vogt mine får".
Og til sidst lyder det: "Følg mig".
135 Det vil sige, at måden at følge Jesus på er ved at vogte hans får!
Med andre ord: Det er ikke tilstrækkeligt at vogte mine egne får – jeg skal også
være der for alle de andre får – selv det mest uregerlige!

Når vi, ligesom Peter, svigter – når vi ikke magter at leve op til at være den gode

hyrde – er vi alligevel – alligevel – omgærdet at den nåde, den umådelige kærlighed fra Gud, der gør, at han ikke slår hånden af os, men lover os evigt følgeskab.

145 I forhold til Gud er vi altså ikke oppe til en PISA-test, en svendeprøve, en embedseksamen, en psykologtest eller stillet foran en sagsbehandler. Vi er frie – vi har Guds kærlighed – vi er frie til at søge at skabe Paradis på jord, til at søge kærlighedens gerninger.

Det er ikke det vanskeligste, når vi står overfor vore nærmeste – men måske når
150 vi står overfor en flygtning, en mørklødet indvandrer, en hjemløs på gaden eller en morderisk ubådskaptajn.

I dagens tekst møder vi en insisterende Jesus –

Når noget er vigtigt i tilværelsen, må vi insistere på det!

155 Jesus spørger ikke tre gange: - Har du husket at være i fitness?

Men: - Elsker du mig?

Jesus har lært os, at når alt kommer til alt er det kærligheden, der får det sidste ord.

Det er kærligheden, der afgør, om vi er i himmerig eller ej!

160 Men teksten viser os også - at det er med kærligheden som fortegn, vi følger i Vorherres fodspor!

Til den klippe, vi kan stå på, hører, at vi elsker vor Gud!

Vi kan om lidt – som hver søndag – få den opløftende indsigt,
165 at selv om vi som Simon Peter gang på gang svigter, er vi dog elskede og får tilgivelse for alle vore mangler.

Så smukt Marius Munch evangeliet end er, mangler der disse to afgørende tilføjelser:

170 Vi magter bestemt ikke altid at gøre det gode
OG vi får alligevel Vorherres tilgivelse!

En af de store Århus-teologer, Johannes Sløk, sammenfattede det kristne budskab i en kantate, han skrev til indvielsen af Stenvad Kirke i 1959:

175

180

Der findes en sandhed, enfoldig og klar,
på angstfulde spørgsmål et himmelskabt svar
af kongeligt mod:

For menneskets verden vil Gud være Gud!

185 Om lav eller ædel, i pjalt eller skrud,
mod alle han bundløst er *god*.

Så fly da bekymringens kvælende tag
thi selv du er fri for at føre din sag

190 den yderste dag.

Det brogede liv i sin skønhed og gru
er lagt i din hånd: du skal leve det *nu*;
og vid: det er Gud til behag.

195 Amen!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,

200 du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen!

Kilde

205 Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

210 1. søndag efter påske, Anden tekstrække, Lægprædikant, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christian-mollers-praediken-1-sondag-efter-paske>

215